DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 15 april 2010 *

I mål C-511/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) genom beslut av den 1 oktober 2008, som inkom till domstolen den 25 november 2008, i målet

Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH

mot

Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot samt domarna C. Toader (referent), C.W.A. Timmermans, P. Kūris och L. Bay Larsen,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: P. Mengozzi,
justitiesekreterare: handläggaren R. Şereş,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 29 oktober 2009,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV, genom K. Haase, Rechtsanwalt,

— Tysklands regering, genom M. Lumma och S. Unzeitig, båda i egenskap av ombud,

— Spaniens regering, genom J. Rodríguez Cárcamo, i egenskap av ombud,

— Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

— Portugals regering, genom L. Inez Fernandes och H. Almeida, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom W. Wils och H. Krämer, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 28 januari 2010 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal (EGT L 144, s. 19).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH (nedan kallat Handelsgesellschaft Heinrich Heine) och Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV (nedan kallat Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen) angående skyldigheten för en konsument, som vid distansavtal utövar sin ångerrätt, att betala leveranskostnaderna för varan.

Tillämpliga bestämmelser

Unionslagstiftningen

3 I skäl 4 i direktiv 97/7 anges följande:

”Införandet av nya tekniker medför en mångdubbling av de medel som står till konsumenternas förfogande för att få kännedom om erbjudanden överallt inom gemenskapen och för att göra sina beställningar. Vissa medlemsstater har redan vidtagit olika eller avvikande åtgärder för att skydda konsumenterna vid distansförsäljning, vilket har negativa återverkningar på konkurrensen mellan företagen på den inre marknaden. Det är följaktligen nödvändigt att på gemenskapsnivå införa ett minimum av gemensamma regler på detta område.”

4 Skäl 14 i nämnda direktiv har följande lydelse:

”Konsumenten har ingen faktisk möjlighet att se varan eller få närmare kännedom om tjänstens särdrag före avtalets ingående. Därför bör, om inte annat sägs i detta direktiv, bestämmelser om ångerrätt fastställas. För att denna ångerrätt inte enbart skall vara formell måste konsumentens kostnader, om det finns några sådana, för att utöva ångerrätten begränsas till direkta kostnader för att skicka tillbaka varan. Denna ångerrätt får inte påverka konsumentens rättigheter enligt nationell lagstiftning, särskilt när det gäller mottagandet av skadade varor eller bristfälliga tjänster eller av varor och tjänster som inte överensstämmer med varu- eller tjänstebeskrivningen i

erbjudandet. Det åligger medlemsstaterna att bestämma de övriga villkoren och konsekvenserna av utnyttjande av ångerrätten.”

5 Artikel 4 i direktivet har rubriken ”Förhandsinformation”. I artikel 4.1 anges följande:

”I god tid innan ett distansavtal ingås skall konsumenten få information om följande:

…

c) Varans eller tjänstens pris, inbegripet alla skatter.

d) Eventuella leveranskostnader.

…”

6 Artikel 6 i samma direktiv har rubriken ”Ångerrätt”. I artikel 6.1 och 6.2 anges följande:

”1. Vid varje distansavtal skall konsumenten ha rätt till en frist på minst sju arbetsdagar för att frånträda avtalet, utan påföljd och utan att ange några skäl. Den enda kostnad som får läggas på konsumenten på grund av att han utövar sin ångerrätt är den direkta kostnaden för att skicka tillbaka varan.

…

2. När konsumenten utövar sin ångerrätt i enlighet med den här artikeln, skall leverantören kostnadsfritt återbetala de belopp som konsumenten har betalat. Den enda kostnad som får läggas på konsumenten på grund av att han utövar sin ångerrätt är den direkta kostnaden för att skicka tillbaka varan. Denna återbetalning skall göras snarast möjligt och i varje fall inom 30 dagar.”

7 I artikel 14 i direktivet, under rubriken ”Minimiklausul”, föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna får, för att säkerställa en högre skyddsnivå för konsumenten på det område som omfattas av detta direktiv, anta eller behålla strängare bestämmelser som är förenliga med [EG-]fördraget. Dessa bestämmelser skall, i förekommande fall och med hänsyn till allmänintresset, inbegripa ett förbud mot saluförande genom distansavtal på deras territorier av vissa varor och tjänster, i synnerhet läkemedel, med vederbörlig hänsyn tagen till fördraget.”

De nationella bestämmelserna

8 2 § i lagen om förbudsföreläggande vid åsidosättanden av konsumenträtten och andra överträdelser (Gesetz über Unterlassungsklagen bei Verbraucherrechts- und anderen Verstößen) har följande lydelse:

”(1) Den som åsidosätter de bestämmelser som har till syfte att skydda konsumenter (lagar om konsumentskydd), på annat sätt än vid tillämpning av eller genom rekommendationer om allmänna försäljningsvillkor, kan förbjudas att fortsätta med detta till skydd för konsumenterna. Ett sådant förbud kan också meddelas ett kommersiellt företags ägare när en anställd eller en företrädare för företaget har åsidosatt en sådan bestämmelse.

(2) Med ’lagar om konsumentskydd’ menas vid tillämpningen av denna bestämmelse särskilt:

1. de bestämmelser i civillagen [Bürgerliches Gesetzbuch, nedan kallad BGB], som är tillämpliga på … distansavtal mellan näringsidkare och konsumenter …

…”

9 312d § BGB har rubriken ”Ångerrätt och returrätt vid distansavtal”. I 312d.1§ BGB föreskrivs följande:

”Konsumenten har vid distansavtal en ångerrätt enligt 355 §. Vid avtal som avser leverans av vara får konsumenten i stället för ångerrätt tillerkännas en returrätt enligt 356 §.”

10 Enligt 346 § BGB med rubriken ”Verkningar av hävning”, gäller följande:

”(1) Har en av parterna förbehållit sig rätt att häva avtalet eller föreligger annars enligt lag sådan rätt, ska, vid hävning, erhållna prestationer återgå och erhållen avkastning utges.

(2) I stället för återgång eller utgivande av avkastning ska en part utge ersättning för värdet, om

1. återgång eller utgivande är omöjligt på grund av det erhållnas beskaffenhet,

2. parten har förbrukat, avyttrat, pantsatt, bearbetat eller omvandlat det mottagna föremålet,

3. det mottagna föremålet har försämrats eller förstörts, varvid bortses från försämring på grund av att föremålet har tagits i bruk för avsett ändamål.

Om en motprestation har fastställts i avtalet, ska denna ligga till grund för beräkningen av ersättningen för värdet. Om ersättning för värdet ska betalas för den nytta som ett lån har inneburit, får emellertid parten visa att värdet av nyttan var lägre.

(3) En part är inte skyldig att utge ersättning för värdet

1. om det fel som berättigar till hävning visar sig först i samband med bearbetning eller omvandling av föremålet,

2. om motparten är ansvarig för att föremålet försämrats eller förstörts, eller om skadan även skulle ha uppstått hos denne,

3. vid lagstadgad rätt till hävning, om föremålet har försämrats eller förstörts hos den som har rätt att häva avtalet, trots att denne har visat den omsorg som han brukar visa i egna angelägenheter.

Kvarstående vinst ska utges.”

11 347 § BGB har rubriken ”Användning efter hävning”. I 347.2 § BGB föreskrivs följande:

”När gäldenären lämnar tillbaka föremålet, när han betalar ersättning för värdet eller när en skyldighet att erlägga sådan ersättning för värdet är utesluten enligt 346.3 § underpunkt 1 eller 2, ska han få ersättning för de nödvändiga utgifter som han ådragit sig. Alla andra utgifter som har bidragit till att berika borgenären ska ersättas.”

12 355 § BGB har rubriken ”Ångerrätt vid konsumentavtal”. 355.1 § BGB har följande lydelse:

”Om en konsument har tillerkänts en ångerrätt enligt denna bestämmelse ska konsumenten inte längre vara bunden av sin viljeförklaring vid avtalets ingående om han frånträder avtalet inom rätt tid. Förklaringen om att frånträda avtalet behöver inte motiveras och ska tillställas företaget inom två veckor antingen i skriftlig form eller genom att varan skickas tillbaka, varvid fristen ska anses ha iakttagits om varan har skickats tillbaka inom denna tid.”

13 356 § BGB har titeln ”Returrätt vid avtal som ingås av konsumenter”. I 356.1 § BGB anges följande:

”I den mån det är uttryckligen tillåtet i lag kan den ångerrätt som finns föreskriven i 355 § i avtalet ersättas av en obegränsad returrätt, när avtalet ingås på grundval av ett säljprospekt. Härför förutsätts att

1. säljprospektet innehåller tydlig information om returrätten,

2. konsumenten utan hjälp av fackmän i detalj kan tillgodogöra sig innehållet i säljprospektet, och

3. returrätten delges konsumenten skriftligen.”

14 357 § BGB, med rubriken ”Rättsverkningar av att ångerrätten och returrätten utövas”, har följande lydelse:

”(1) Om inte annat föreskrivs ska bestämmelserna om avtals återgång tillämpas på motsvarande sätt i fråga om ångerrätt och returrätt. Bestämmelsen i 286.3 § gäller på motsvarande sätt för skyldigheten att återbetala köpesumman enligt denna bestämmelse, och den där föreskrivna fristen börjar löpa när konsumenten förklarar att han utövar sin ångerrätt eller sin returrätt. Såvitt gäller konsumentens återbetalningsskyldighet börjar fristen löpa när förklaringen avges och såvitt gäller företagets återbetalningsskyldighet när förklaringen mottas av denne.

…

(3) Konsumenten ska med avvikelse från 346.2 § första meningen underpunkt 3 utge ersättning för värdet av försämring av varan som uppkommit genom att den tagits

i bruk för avsett ändamål under förutsättning att konsumenten senast vid avtalets ingående i skriftlig form har erinrats om denna rättsverkan och hänvisats till möjligheten att undvika den. Detta gäller dock inte om försämringen uteslutande är att hänföra till kontroll av varan. Bestämmelsen i 346.3 § första meningen underpunkt 3 ska inte tillämpas om konsumenten har informerats om sin ångerrätt på föreskrivet sätt eller har fått kännedom om den på annat sätt.

(4) Ytterligare anspråk kan inte göras gällande."

15 448 § BGB har rubriken "Leveranskostnader och liknande kostnader". I 448.1 § BGB anges följande:

"Säljaren ska bära kostnaderna för återlämnandet av föremålet och köparen ska bära kostnaderna för mottagandet och avsändandet av föremålet till en annan plats än uppfyllelseorten."

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

16 Handelsgesellschaft Heinrich Heine är ett företag som har specialiserat sig på postorderförsäljning. Enligt företagets allmänna försäljningsvillkor ska konsumenten stå för en schablonmässig leveranskostnad på 4,95 euro. Detta belopp ska säljaren behålla för det fall avtalet frånträds.

17 Konsumentorganisationen Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen, bildad i enlighet med tysk rätt, har väckt talan mot Handelsgesellschaft Heinrich Heine och yrkat att företaget ska föreläggas förbud mot att kräva att konsumenten ska stå för varans leveranskostnader, i de fall då konsumenten utövar sin ångerrätt.

18 Domstolen i första instans biföll yrkandet från Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen.

19 Handelsgesellschaft Heinrich Heine överklagade denna dom. Oberlandesgericht Karlsruhe avslog överklagandet.

20 Efter det att domen hade överklagats vid Bundesgerichtshof av Handelsgesellschaft Heinrich Heine, slog denna domstol fast att konsumenten enligt tysk rätt inte uttryckligen har någon rätt till återbetalning av leveranskostnaderna för den beställda varan.

21 Om direktiv 97/7 emellertid ska tolkas så att det utgör hinder för att leveranskostnaderna läggs på konsumenten när denne utövar sin ångerrätt, ska, enligt Bundesgerichtshof, de relevanta bestämmelserna i BGB ges en direktivkonform tolkning, vilket innebär att leverantören ska betala tillbaka sådana kostnader till konsumenten.

22 Emellertid anser Bundesgerichtshof att den inte med den säkerhet som krävs kan avgöra hur detta direktiv, och särskilt dess artikel 6.1 och 6.2, ska tolkas.

23 Bundesgerichtshof har framfört flera argument för en tolkning som innebär att nämnda direktiv inte utgör hinder för en sådan lagstiftning som den i målet vid den nationella domstolen.

24 Enligt Bundesgerichtshof skulle uttrycket ”på grund av att han utövar sin ångerrätt” (”infolge der Ausübung seines Widerrufsrechts”) i den tyska versionen av artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 andra meningen i direktiv 97/7, kunna tyda på att dessa bestämmelser endast avser de kostnader som har föranletts av att ångerrätten utövats, med uteslutande av de leveranskostnader som redan har erlagts när ångerrätten görs gällande. Andra språkversioner av direktiv 97/7, bland annat den engelska och den franska, ger stöd för en sådan tolkning.

25 Vidare medför inte artikel 6.2 första meningen i direktiv 97/7, enligt Bundesgerichtshof, att det är uteslutet att leverantören, när ångerrätten utövas, får en kompensation för värdet av de tjänster som har utnyttjats av konsumenten, vilka inte kan återlämnas i natura. Det är således förenligt med nämnda artikel att medge att leveransen av varan är en tjänst som tillhandahålls av leverantören, för vilken konsumenten bör betala en ersättning som motsvarar leveranskostnaden, och att leverantörens återbetalningsskyldighet följaktligen minskar med ett belopp som motsvarar leveranskostnaden.

26 Slutligen är det, enligt Bundesgerichsthof, inte säkert att det syfte att skydda konsumenten som kommer till uttryck i bland annat skäl 14 i direktiv 97/7, kräver att leveranskostnaderna återbetalas. Vid ett sedvanligt köp måste konsumenten likaledes bära de kostnader som uppkommer när han tar sig till butiken, för att inte tala om den tid som han ägnar åt att ta sig dit.

27 Mot denna bakgrund beslutade Bundesgerichtshof att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Ska bestämmelserna i artikel 6.1 [första stycket], andra meningen, och artikel 6.2 i direktiv [97/7] tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken leveranskostnaderna för en vara läggs på konsumenten även när konsumenten utövar sin ångerrätt?”

Prövning av tolkningsfrågan

Yttranden som har inkommit till domstolen

28 Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen, den spanska, den österrikiska och den portugisiska regeringen samt Europeiska gemenskapernas kommission anser att bestämmelserna i artikel 6 i direktiv 97/7 utgör hinder för en nationell lagstiftning, enligt vilken leverantören kan lägga leveranskostnaderna för en vara på konsumenten när konsumenten utövar sin ångerrätt

29 För det första bör uttrycket ”belopp som konsumenten har betalat”, angivet i artikel 6.2 första meningen i direktiv 97/7, tolkas extensivt så att det omfattar varje belopp som konsumenten har betalat leverantören inom ramen för avtalet, inbegripet leveranskostnader.

30 Vidare anges i artikel 6.1 och 6.2 i direktivet att endast den direkta kostnaden för att skicka tillbaka varan får läggas på en konsument som utövar sin ångerrätt. Andra kostnader, däribland kostnaden för att skicka varan till konsumenten, kan följaktligen inte läggas på konsumenten.

31 För att skydda konsumenten från den risk som följer av att det är omöjligt för denne att se varan innan distansavtalet ingås bör slutligen de kostnader som konsumenten har haft för en tillhörande prestation från leverantören återbetalas, såsom kostnaden för försändelsen av varan till konsumenten, då denna efter det att konsumenten har utövat sin ångerrätt inte fyller någon funktion.

32 Den tyska regeringen har däremot gjort gällande att bestämmelserna i artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 i direktiv 97/7 ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning, enligt vilken leveranskostnaderna för en vara läggs på konsumenten även när konsumenten utövar sin ångerrätt.

33 Nämnda regering har i huvudsak gjort gällande att direktiv 97/7 inte reglerar frågan om vem som ska betala leveranskostnaderna när konsumenten utövar sin ångerrätt. Denna fråga avser följaktligen de ”övriga villkoren och konsekvenserna av utnyttjande av ångerrätten”, vilka det ankommer på medlemsstaterna att bestämma, såsom anges i skäl 14 i direktiv 97/7.

34 Den tyska regeringen anser att återbetalning av ”belopp som … har betalat[s]” av konsumenten, i den mening som avses i artikel 6.2 första meningen i nämnda direktiv, endast avser huvudprestationen, i synnerhet det pris som konsumenten ska betala.

35 I direktiv 97/7 görs en åtskillnad mellan kostnader ”på grund av … utöva[ndet]” av ångerrätten, vilka uppkommer efter det att denna rätt har utövats, och andra kostnader som föranletts av avtalets ingående eller genomförande. I artikel 6.2 andra meningen i direktivet avses endast kostnader som uppkommer efter det att ångerrätten har utövats, medan reglerna för andra kostnader hänförliga till avtalet inte harmoniseras genom detta direktiv. Leveranskostnaderna uppkommer emellertid före och oberoende av utövandet av ångerrätten. Dessa kostnader regleras följaktligen av medlemsstaternas interna rättsordningar.

36 Den tyska regeringen har gjort gällande att syftet med artikel 6 i direktiv 97/7 visserligen är att kompensera för den nackdel som följer av att konsumenten inte har möjlighet att undersöka varan innan avtalet ingås. Detta syfte ger dock inte något stöd för att avtalsförhållandet skulle kunna förändras fullständigt.

37 Det faktum att konsumenten får bära leveranskostnaderna hindrar inte denne från att utöva sin ångerrätt. Dels är nämligen konsumenten informerad om storleken på denna kostnad innan avtalet sluts, dels är beslutet att häva avtalet oberoende av dessa kostnader, eftersom de redan har uppkommit.

Domstolens svar

Inledande synpunkter

38 Det framgår av skäl 4 i direktiv 97/7 att detta har till syfte att inom Europeiska unionen införa ett minimum av gemensamma regler för distansavtal.

39 I detta sammanhang kan särskilt artikel 6.1 första stycket första meningen nämnas. Enligt denna bestämmelse har konsumenten en ångerrätt som han kan använda sig av, inom en särskild frist, utan påföljd och utan att ange något skäl.

40 Vad angår rättsverkningarna av ångerrätten anges i artikel 6.2 första och andra meningarna i direktiv 97/7 att ”leverantören kostnadsfritt [ska] återbetala de belopp som konsumenten har betalat. Den enda kostnad som får läggas på konsumenten på grund av att han utövar sin ångerrätt är den direkta kostnaden för att skicka tillbaka varan.”

41 Emellertid framgår det av skäl 14 i direktivet att konsekvenserna av ångerrätten inte är harmoniserade fullt ut och att det således åligger medlemsstaterna att ”bestämma de övriga villkoren och konsekvenserna av utnyttjande av ångerrätten”.

Tolkningen av uttrycket ”belopp som konsumenten har betalat”

42 Den fråga som har aktualiserats i målet vid den nationella domstolen är om det i artikel 6.1 och 6.2 i direktiv 97/7 regleras vem som ska betala leveranskostnaderna när konsumenten utövar sin ångerrätt, eller, om det i stället ankommer på medlemsstaterna att bestämma detta.

43 Enligt ordalydelsen i artikel 6.2 första meningen i nämnda direktiv har leverantören en allmän skyldighet att, när konsumenten utövar sin ångerrätt, återbetala samtliga

de belopp som konsumenten har betalat i samband med avtalet, oavsett skälet för att dessa belopp har betalats.

44 I motsats till vad den tyska regeringen har gjort gällande framgår det varken av ordalydelsen i artikel 6 i direktiv 97/7 eller av dess allmänna systematik att formuleringen ”belopp som … har betalat[s]” endast ska avse det pris som konsumenten har betalat och inte de kostnader som den sistnämnde ska bära.

45 I enlighet med artikel 4 i direktivet görs nämligen, i detta, en distinktion mellan varans pris och leveranskostnader endast i fråga om den information som leverantören ger konsumenten innan avtal sluts. I direktivet görs däremot ingen sådan distinktion beträffande de rättsliga konsekvenserna av ångerrätten. Direktivet omfattar således samtliga belopp som konsumenten betalar till leverantören.

46 Denna tolkning bekräftas även av själva formuleringen ”[d]en enda kostnad som får läggas på konsumenten” som används i artikel 6.2 andra meningen, för att beteckna ”den direkta kostnaden för att skicka tillbaka varan”. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 32 i sitt förslag till avgörande, innebär formuleringen ”[d]en enda kostnad” att en restriktiv tolkning måste göras av denna bestämmelse och att detta undantag blir uttömmande.

47 Det följer således av det anförda att formuleringen ”belopp som … har betalat[s]” i artikel 6.2 första meningen i direktiv 97/7 omfattar alla belopp som konsumenten har betalat till leverantören för att täcka de kostnader som har föranletts av avtalet, med förbehåll för den tolkning som ska göras av artikel 6.2 andra meningen i direktivet.

Tolkningen av uttrycket ”på grund av att han utövar sin ångerrätt”

48 Såsom har påpekats i punkt 35 i denna dom har den tyska regeringen även gjort gällande att uttrycket ”på grund av att han utövar sin ångerrätt” i artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 andra meningen i direktiv 97/7 endast åsyftar kostnader som har samband med ångerrätten, och inte samtliga de kostnader som konsumenten ska bära. Följaktligen skulle endast de kostnader som har uppkommit till följd av ångerrätten regleras i dessa bestämmelser.

49 Det kan inledningsvis konstateras att i vissa språkversioner kan ordalydelsen i artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 andra meningen antingen tolkas så att dessa bestämmelser endast avser kostnader som uppkommer efter att ångerrätten utövats och som orsakas av ångerrätten, eller så att alla kostnader föranledda av avtalets ingående, genomförande eller upphörande, som kan läggas på konsumenten när denne utövar sin ångerrätt, avses.

50 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 41 i sitt förslag till avgörande, används förvisso i den tyska, den engelska och den franska versionen av direktiv 97/7 uttrycken ”infolge”, ”because of” och ”en raison de”. I andra språkversioner av detta direktiv, bland annat den spanska och den italienska, används emellertid inte något liknande uttryck, utan i dessa hänvisas endast till konsumenten som utövar sin ångerrätt.

51 Det följer av fast rättspraxis att det på grund av nödvändigheten av en enhetlig tolkning av unionens direktiv är uteslutet att en bestämmelse då osäkerhet råder betraktas för sig, och att det tvärtom krävs att den ska tolkas och tillämpas mot bakgrund av de övriga officiella språkversionerna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 1998 i mål C-296/95, EMU Tabac m.fl., REG 1998, s. I-1605, punkt 36, av den 17 juni 1998 i mål C-321/96, Mecklenburg, REG 1998, s. I-3809, punkt 29, av

den 20 november 2008 i mål C-375/07, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, REG 2008, s. I-8691, punkt 46, och av den 10 september 2009 i mål C-199/08, Eschig, REG 2009, s. I-8295, punkt 54). I händelse av skillnader mellan de olika språkversionerna av en bestämmelse i en unionstext, ska dessutom bestämmelsen i fråga tolkas mot bakgrund av den allmänna systematiken i och syftet med de föreskrifter i vilka den ingår (se dom av den 9 mars 2000 i mål C-437/97, EKW och Wein & Co., REG 2000, s. I-1157, punkt 42, av den 4 oktober 2007 i mål C-457/05, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, REG 2007, s. I-8075, punkt 18, och av den 9 oktober 2008 i mål C-239/07, Sabatauskas m.fl., REG 2008, s. I-7523, punkt 39).

52 Den tolkning av artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 andra meningen i direktiv 97/7, enligt vilken dessa bestämmelser avser samtliga kostnader föranledda av avtalets ingående, genomförande eller upphörande och som kan läggas på konsumenten när denne utövar sin ångerrätt, överensstämmer med den allmänna systematiken i och syftet med direktivet.

53 Denna tolkning stärks, för det första, av att även i de språkversioner av direktiv 97/7 i vilka – i artikel 6 i detsamma – formuleringen ”på grund av” eller någon annan liknande formulering används, omtalas – i skäl 14 i direktivet – de kostnader som konsumenten ska bära ”för att utnyttja ångerrätten”. Tvärtemot vad den tyska regeringen har gjort gällande följer härav att artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 andra meningen i direktivet avser samtliga kostnader föranledda av avtalet, och inte endast kostnader som uppkommer efter det att ångerrätten har gjorts gällande och som orsakas av denna.

54 Vad beträffar, för det andra, syftet med artikel 6 i direktiv 97/7 anges i skäl 14 i detsamma att förbudet mot att, när konsumenten utövar sin ångerrätt, belasta denne

med kostnader föranledda av avtalet syftar till att säkerställa att den ångerrätt som föreskrivs i direktivet ”inte enbart skall vara formell” (se dom av den 3 september 2009 i mål C-489/07, Messmer, REG 2009, s. I-7315, punkt 19). Eftersom nämnda artikel 6 uppenbarligen syftar till att konsumenten inte ska avskräckas från att utöva sin ångerrätt skulle det strida mot detta syfte att tolka artikeln så att det är tillåtet för medlemsstaterna att låta konsumenten bära leveranskostnaderna i ett sådant fall av ångerrätt.

55 När konsumenten utövar sin ångerrätt är det enligt artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 andra meningen i direktivet inte tillåtet för leverantören att låta konsumenten bära andra kostnader än de direkta kostnaderna för att skicka tillbaka varan.

56 Om även leveranskostnaderna skulle betalas av konsumenten skulle detta i sig nödvändigtvis avskräcka konsumenten från att utöva sin ångerrätt, vilket skulle strida mot själva syftet med artikel 6 i direktivet, såsom har påpekats i punkt 54 ovan.

57 Att låta konsumenten bära samtliga kostnader kopplade till transporten av varan skulle dessutom kunna undergräva en rättvis fördelning av riskerna mellan parterna vid distansavtal.

58 Den omständigheten att konsumenten har informerats om leveranskostnadsbeloppet innan avtalet ingåtts förtar vidare inte den avskräckande effekt som skyldigheten att betala dessa kostnader kan ha på konsumentens benägenhet att utöva sin ångerrätt.

59 Av det anförda följer att frågan ska besvaras så att artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 i direktiv 97/7 ska tolkas så att den utgör hinder för en nationell lagstiftning, enligt vilken leverantören kan lägga leveranskostnaderna för en vara på konsumenten när den sistnämnde utövar sin ångerrätt vid distansavtal.

Rättegångskostnader

60 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 6.1 första stycket andra meningen och artikel 6.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal ska tolkas så att den utgör hinder för en nationell lagstiftning, enligt vilken leverantören kan lägga leveranskostnaderna för en vara på konsumenten när den sistnämnde utövar sin ångerrätt vid distansavtal.

Underskrifter